

СТАНИСЛАВ ЛЕМ
ПОСЛЕДНОТО
ПЪТЕШЕСТВИЕ НА ИЙОН
ТИХИ

Част 19 от „Звездни дневници“

Превод от полски: Павел Николов, —

chitanka.info

Не бях стъпвал почти шест години на Земята, защото кръстосвах от планета до планета гъсто населеното съзвездие Касиопея. Връщането ми се бавеше страшно много, така че преписвах на чисто купищата бележки и анкети, които бях съставял по време на престоя си на още непознати за човека небесни тела. Възнамерявах като кацна на Централния евразийски космодрум да допълня в резултат на новите придобивки предишното издание на *Звездни дневници* и затова тръгнах веднага да се срещна с моя издател. Бях погълнат от удивителните събития, на които станах не само пасивен свидетел на осмата Суперлуна от Алфа на Касиопея Υ (а може да беше и на Еридан, защото течението, появило се в резултат на авария в бордовия вентилатор на ракетата, ми разбърка непоправимо бележките: правя ги на хвърчащи листи и винаги забравям в бързината да ги номерирам), връщах се непрекъснато в мислите си към преживяното на чуждите планети и затова почти не обръщах внимание на съвременния изглед на Земята. Всъщност трябваше да забележа промените веднага след кацането, преди още ракетата ми да беше изстинала от триенето с атмосферата. Можеше да ме учуди не само това, че митничарят, след като ми подаде с вежлива усмивка паспорта, същевременно ми подложи крак (не паднах, защото другият митничар ме хвана под мишниците), но и факта, че двамата бяха облечени някак си странно. Полът на нито един от тях не можеше да се разпознае по облеклото, защото носеха униформени блузи, преминаващи по-долу от кръста в нещо подобно на поли, също униформени, но не бяха жени, защото и двамата имаха мустаци, а този, който ме спъна, беше с бакенбарди.

Като знаех все пак от дългогодишен опит до каква степен „всичко се променя“, включително и обичаите, свързани с облеклото, едва по пътя в таксито при вида на уличното движение размислите ми се смениха с учудване, а учудването с втрещяващо недоумение: след шест години на Земята бяха настъпили такива промени, че картините, които бях видял по всичките луни на Касиопея, се оказваха все по-банални, обикновени, а дори и едва годни за равносметка. Така че започнах да подреждам бавно в главата си това, което виждах по улиците — а то не беше малко. Първо, изглежда, че мъжете — доколкото това БЯХА мъже — сега наистина носеха рокли или поне широки панталони с вид на поли. Второ, жените изцяло се движеха или с панталони, или с шуби, които стигаха почти до земята, а на

главите си имаха нещо такова, което не съм в състояние да определя по друг начин, освен като си представя неподвижна зоологическа градина с различни миниатюрни животни. И накрая, след много от хората тичаха други, които държаха в ръцете си мрежи за ловене на пеперуди — или поне на мене така ми се струваше. Дадох си сметка, че не трябва да ходя направо в хотела, каквото беше първоначалното ми намерение, защото се налагаше преди това да разуча в общи линии настъпилите по време на моето отсъствие промени в културата, обичаите и, last but not least, политиката, за да се предпазя от допускане на някакви гафове. Следва да се отбележи, че първоначалното проучване на местните обичаи е космическа норма за всеки астронавт, какъвто съм от години, но никога досега, намирайки се на Земята или пък връщайки се там, не бях ползвал този метод за събиране на встъпителна информация. Явно обаче сега му беше дошло времето.

Както вероятно всички знаете, защото вече толкова пъти сте чели планетарните ми репортажи, събрани в *Звездни дневници*, моят приятел професор Тарантога има цял куп братовчеди с по-скоро ексцентрични интереси. Един, който трябваше да ме посъветва^[1] къде да си прекарам ваканцията, е колекционер на всякакви надписи (*graffitti*) по стените на тоалетните от цял свят. Друг, с когото се запознах, когато се готвех да отида на нашата луна^[2], се занимава с антропологично-кулинарна археология, иначе казано — мъчи се да разбере кой, кога, как и защо е открил спанака, аспержите и особено 695-те начина за преработване на изварата по този именно добре познат в днешни времена на французите метод, при който се получават стотици и стотици видове сирена. Но на мене ми трябваше друг, трети братовчед на Тарантога, защото негова любима тема, а може би по-точно страст, беше МОДАТА в най-разнообразните и исторически разновидности и метаморфози. Затова казах на шофьора адреса на третия братовчед и добрият случай пожела да го заваря вкъщи. Живееше в един *пентхаус* на покрива на колосален небостъргач. Самият покрив беше преправен на субтропическа градина, а стопанинът ме посрещна в нещо като беседка и веднага ме въведе в жилището си, защото въпреки месец август (следователно през лятото за северното полукуло на Земята) денят беше по-скоро хладен. Самото жилище би направило на този, който го посети за първи път,

значително и странно впечатление, защото всичките му стени, та дори и таваните, служеха за изложба на големи портрети-диплянки, представлящи индивиди от двата пола, облечени според историческата епоха в тоги, фракове, кринолини, бикини и панталони, някои — с наполеонов ботуши, стигащи до половината на бедрото, и дори едно отделно помещение удивителният братовчед беше посветил изключително на саваните, а също и на други видове одежди, с които някога живите са обличали умрелите. Но с несъмнено желание да повдигне и стопли настроението от нашата среща домакинът ме въведе в кабинета си, където явно се занимаваше със съвсем нови проучвания и това можеше да се види от пръв поглед. Стори ми се, че вече е изоставил напълно изследванията си за промените в модата, защото наоколо висяха изображения на динозаври, тиранозаври, игуанодони и плезиозаври, а на бюрото му стоеше разкрячен трицератопс, по-точно казано — един негов значителен по размери модел. Оказа се обаче, че съм се лъгал, защото братовчедът на Тарантога, като видя моето учудване, веднага каза:

— О не, уважаеми господин Тихи, продължавам да се занимавам с това, на което съм посветил живота си от младини. Изучавам МОДАТА, само че вече не модата на дрехите, а на създаването на живи същества. Никой преди не е обърнал капка внимание, че през различните геологични епохи еволюцията се е движела скокообразно. Ето, да речем, през юрската епоха е било модно да се ходи на ДВА крака — погледнете само тези подобни на щраус същества или тиранозавъра, — а чак след това се стигнало до четириногото битие на живите същества, от които най-напред се оформили четириръките, каквито са маймуните, а след това такива като нас. Любопитно нещо, но не си приписвам палмата на първенството, защото ако става въпрос за това откритие (че в продължение на милиони години еволюцията по всяка вероятност е действала като МОДИСТКА), направил го е Ларвин заедно с Вайнщайн. Но кажете ми най-сетне с какво бих могъл да ви бъда полезен?

Погледнах поставения в ъгъла скелет на млад антропозавър и попитах какво всъщност става на Земята или по-скоро какво е станало по време на моето отсъствие.

— Настъпиха много и различни промени — отбеляза той. — Не зная с какво да започна. Може би ще ми помогнете като ми опишете

нещата, които са ви направили най-силно впечатление?

— Зная ли кое точно. Защо мъжете се обличат, както някога се обличаха жените, и обратно? Защо едни хора гонят други с мрежи за пеперуди? Защо...

— Извинете, че ще ви прекъсна — каза той, — но станаха много въпроси на един път. Така възприетите от вас мрежи за пеперуди са в действителност електронни прехващащи *Radiovirtual Reality*. Въпросът е в това, че Интернет и изобщо мрежите за електронна връзка, които вероятно помните от някога, бяха едновременно приватизирани и поделени според търговските закони на пазара. Днес имаме около шестнадесет, а може би и повече концерни като Worldnet, Cybernet, Metropolitan, Sexotics, Bordeicity и така нататък, не мога да ги запомня всичките. Те естествено се опитват да увеличат предлагането и до известна степен търсенето на своите услуги. По улиците тичат търговски агенти, които се мъчат да уловят чуждите клиенти в своята мрежа, и инспектори от електронното разузнаване (e-peering), които контролират към коя мрежа са свързани минувачите или така наречените мрежисти...

— Значи ли — попитах, — че това се е превърнало вече във всеобща мания?

— Значи — усмихна се братовчедът, — че това се е превърнало в господстваща мода, защото настъпи пълно разделение между така нареченото правене на деца и копулатористиката.

— А какво е копулатористика?

— Някога се наричаше секс, но той не служеше на размножаването. Такава връзка вече нямаме, уважаеми господине.

— Но как тогава стои въпросът с децата? Да не сте се върнали към щъркелите или какво?

— Не. Който иска да има дете, отива в инсеминатория.

— Аха. Изкуствено оплождане...

— Не съвсем. Избира се от каталог какво да бъде детето, както някога се избираше каква да бъде леката кола, иначе казано — избира се неговият ГЕНОМ.

— Значи го избира жената.

— Не е задължително. Под натиска на феминистките се стигна до промени в правилата и методите: днес и мъжът може да има дете, но трябва да го ражда с цезарево сечение. За съвременната хирургия

това обаче е проста работа. Ще пийнете ли нещо? Може би уиски?
Бяло конче?

— С удоволствие — отвърнах, защото след новините, които бях чул, чувствах нужда да се подкрепя. Домакинът опря до слепоочието си малка метална плочка.

— Викам робота си — обясни ми той. И наистина влезе един робот, но на подноса вместо бутилка и чашки носеше два чука и брадвичка. Без да се бави много-много и да влиза в разпавии с тенекиения си служител, братовчедът на Тарантога само се наведе, извади изпод креслото нещо като сребърен колт и с един-единствен огнен лъч превърна робота в купчина отпадъци, а виещият се над тях дим веднага беше всмукан от кръгъл отвор в тавана на стаята.

— Отдавна забелязах, че моят алкохолник се нуждае ремонт, но за съжаление няхах време за това, толкова ме поразиха последните резултати от проучванията на пермските рептилии — с тези думи братовчедът на Тарантога се приближи до стенното шкафче и лично ми подаде чашка уиски. Тъй като не бях напълно сигурен дали шкафчето също не се е донякъде побъркало, не посмях да пия, докато домакинът не глътна течността първи.

— Какво ще ме посъветвате да направя? — попитах. — Не желая да ме улавят в каквато и да е мрежа на виртуална реалност. И може би знаете къде мога да открия професор Тарантога?

— Опасявам се, че го въвлякоха в някаква агентурна мрежа — смотолевите братовчедът и се почеса се по плешивината. — Защото, знаете ли, началото беше приятно, но краят се оказа печален. Самият аз живея тук горе не толкова заради смога, колкото заради това, че има електронни прегради, които ме пазят от фантоматизацията^[3]...

— Не видях нещо подобно.

— Точно в това е работата — да не се вижда нищо. Професор Тарантога не искаше да използва антимережови средства...

— Знаете ли какво — казах аз, — всичко това, което ВЕЧЕ чух, кара косите на главата ми да се изправят, но ви моля за още обяснения. Какво става с този, когото хванат в някоя мрежа?

— Зависи. И знаете ли, уважаеми господин Тихи, главното е — моля да запазите спокойствие, — че битката се води на много фронтове едновременно. Как е с децата, вече понаучихте малко. Само малко, защото и девица, и без всякаква интимност, и без насилие и

еротика може да забременее. Как ли? Например чрез e-mail или по телефона.

— Но това е ужасно! — казах.

— Защо? — попита заинтригуван братовчедът на Тарантога. — Просто намирате в списъка, тоест в Каталога на геномите такъв геном, който съответства на целта или вкуса ви, кодирате го на семодема, въвеждате го ONLINE и търсите съответен индивид, за да му направите дете. С жените е винаги по-изгодно, наистина. Затова пък те са по-предпазливи от мъжете. Зачеването по телефона беше отначало доста сложно, но откакто въведоха семодемите и спермодимите, това е дреболия.

— И може да направиш на някого дете безнаказано?

— Най-напред трябва да се докаже, че особата, която е забременяла от вас, не е искала това. В юридическата практика се появи ново направление — антидетеродно-антизачатъчно. Що се отнася до мене обаче, накарах да монтират в телефона и телевизора ми филтро-предпазващи екрани, за всеки случай. Никой няма да ми направи дете, господине! Ще му отиде трудът на вятъра... — извика той триумфиращо. — Но думата ми беше за различните форми на противоборство. Правенето на деца чрез спермодем е наистина наказуемо, но нежеланието да се забременее трябва, за съжаление, да се докаже, а това не винаги е лесно. Отделно нещо е мрежовата престъпност, имам предвид криминалната фантоматизация, област, окупирана от разни банди, мафии и отделни индивиди, действащи самостоятелно, както някога терористите...

— И какво правят тези мрежови негодници?

— Проста работа. А иначе почти винаги крайната цел на тези злодеяния е материална, направо казано — финансова. Обработват, да речем, мозъка ви така, че да им издадете кода на банковата си сметка, да им напишете чек *in blanco* или да им подарите къща, жилище, акции, дявол знае какво, а вие ще правите това, смятайки, че поставяте автографа си върху книга, подадена ви от влюбен във вашето творчество читател... Говоря така само примерно. Нещата обаче са по-сложни. Да предположим, че нямате състояние, а само богата леля или човек, който може да ви завещае нещо. В такъв случай ще ви „настроят“ така, че или лично, или *per procura* ще му видите сметката... Извинете, но светът вече е такъв, че броят на злодеянията,

които могат да бъдат направени чрез мрежата, е огромен. И всички те са „нелегални“. В същото време легално се водят, както казах, конкурентни борби и, виждате ли, това право не може да се забрани, нали капитализмът се държи на конкуренцията...

— А защо ми става все по-студено? — попитах може би малко не на място, защото не знаех дали кръвта ми изстива в жилите от чутото, или наистина времето се захлажда.

— Нищо чудно — отвърна моят домакин. — Погледнете, ако обичате, хоризонта и ще разберете...

Погледнах при тези думи от височината на небостъргача, където се намираще *пентхауса*, и забелязах в далечината синкаво проблясване.

— Нещо блести там, но какво? — попитах.

— Ледници — отвърна роднината на Тарантога. — Защото, виждате ли, климатът се затопля? Синоптиците отдавна са забелязали, че колкото по-топло става, толкова е по-студено.

— Какво говорите, та това противоречи на логиката...

— Както желаете. Метеоролозите могат да го обяснят. Имам дори записано обяснението на един добър специалист... Искате ли да го чуете?

— Бих предпочел някаква топла дреха — отвърнах. — Какво най-сетне ще ме посъветвате да правя?

— На ваше място бих се отправил колкото се може по-бързо обратно в Космоса — каза домакинът с добродушна усмивка. — Защото ако възнамерявате да поживеете на Земята по-дълго, ще ви бъде необходим добре екраниран дом, компютър, който не е свързан с никаква мрежа, тъй като днес няма начин да натиснеш един клавиш и цели орди вируси да не налетят на софтуера и да не ти съсипят хардуера. А може например да се ожените за сестрата на някой бивш хакер — такъв шурей би могъл да ви защити...

— Нищо не разбирам. Как така „да се оженя“? Сега, след като самият вие ми казахте, че децата се правят по телефона, семействата продължават ли да съществуват?

— Разбира се. А кой ще ви бъде спътник в живота? Някои наистина предпочитат безбрачните съжителства...

— Какви „съжителства“?

— С момиченца. Две-три малолетни момиченца в леглото за през нощта...

— Но това е извращение, педофилия...

— Ни най-малко. Защото няма връзка със секса. Като при Абисага и цар Давид от Библията, Книгата на царете — в Стария завет се разказва точно за това, не помните ли? Този обичай се възроди и доби популярност, само че като не сте цар, за такива съжителства ще трябва да си плащате. Има агенции, които наемат момиченца, но всъщност това са съвсем излишни разходи, защото по всяко време можете да имате мрежови момичета на каквато и да е възраст, с каквито и да са форми на тялото, трябва само да станете абонат на някоя солидна фирма, гарантираща асексуалност...

— И колко е сигурна подобна гаранция?

— А, това е вече съвсем друга работа. Повечето абонати де факто злоупотребяват, както съобщава пресата, със „съжителствата“, но и безсрамните постъпки не могат да се докажат лесно. Нравствената полиция има с тях страхотни главоболия, защото защитата се свежда, накратко казано, до твърдението, че за това, което се прави с някого във фантоматизирано състояние, не може да се търси правна отговорност, както и за това какво сънуваме... разбирате ли?

— Но нали сънищата ми не зависят от мене, от моята воля.

— О, вашите думи ви връщат половин век назад. Сега можете да определите какво да сънувате като вземете съответно хапче, но за вземане на хапче за сънуване също не се носи наказателна отговорност... Дори наскоро един мой познат си поръча такъв копулатричен феминотонин, че всяка нощ да сънува интимна връзка с кралицата на Навара, и беше изправен пред съда, но не го осъдиха.

— Защото няма никаква кралица на Навара ли?

— Сега няма, но някога е имало. Не, дори за полигамни сънища не се носи отговорност. Знаете ли, в края на краищата всичко се решава от пазара, от така наречената невидима ръка на пазара. Хапчетата са просто по-евтини от програмите за виртуална реалност, програмите могат да бъдат проверени, а що се отнася до това какво правите с Абисага (не сте в края на краищата старец като цар Давид от Библията) не може да се провери. Едно само ще ви кажа: като се направи равносметка, най-ощетена от научно-техническия прогрес се оказва реалната ПРОСТИТУЦИЯ. Тя е ВЕЧЕ съвсем разбираемо извън

сметките. Впрочем, същото ще стане и с войните: роботизираният войник е ЗАСЕГА все още по-скъп от живия човек, облечен в мундир и призован в армията, но електрониката става все по-евтина...

Благодарих на моя събеседник за това, че ме посвети в новата действителна и виртуална реалност, след което се озовах директно в един антикварен магазин, където си купих пълен комплект рицарска броня от XVI век, и вече с бронята отидох в хотела. Никой на рецепцията не се учуди на вида ми. Мислех си, че както е известно, фантоматизацията настъпва след включване на човека, по-точно на неговия мозък към компютър, при което не е задължително човекът и компютърът да са на едно и също място, защото включването може да стане и от голямо разстояние с радиовълни. Във всеки случай мозъкът се свързва с виртуална програма чрез електричество, което трябва да бъде отведено до сетивата. Но всеки електрически заряд без изключение се стича по МЕТАЛНИ повърхности, независимо дали става въпрос за рицарска броня, бъчва или автомобил. Този така наречен феномен на клетката на Фарадей гарантира на пътниците в металните автомобили пълна безопасност дори когато ги удари мълния. Така че в бронята трябваше да стана сто процента обезопасен от включване към легална или нелегална фантоматизираща апаратура и някъде дори ми се мотаеше в главата мисълта за бронирана пижама и баня, облицована от всички страни с ламарина. Но тъй като се чувствах все по-неудобно вътре, особено когато в ресторанта на хотела подвижната лицева част падаше постоянно и дяволски ми пречеше да ям, хвърлих наоколо един внимателен поглед, след което се преместих в ъгъла и там, като свалих шлема, изядох супата от раци, пържолата, пържените картофи и сладоледа с ананасов крем, който не понасям, но всъщност вече ми беше все едно.

Телефонът на професора отговаряше само с гласа на телефонния секретар, така че отидох да видя шефа на сенатската комисия към NASA, занимаваща се с извънземните въпроси. Беше относително приветлив старец, а посещението уговорих предварително като позвъних на секретарката му — изключително хубаво, може би дори красиво момиче и ми стана жал, че му се е паднало да живее в подобна епоха на телефонно правене на деца и нееротични семейства, с една дума: в безмилостно време. Казах това на господин Джонсън в нейно отсъствие. Едновременно с това ми дойде на ум една мисъл, нещо като

загадка, която вече не един път ми беше хрумвала: защо всъщност не всички жени са КРАСИВИ? Как е станало така, че сексуалният отбор, иначе казано — селекцията, опираща се като че ли главно на телесни критерии, особено в отколешните времена, когато изобщо не е съществувал говорът, иначе казано — когато прахората още не са говорели, а започвайки да говорят, не е имало какво да си кажат (което впрочем до голяма степен се е запазило и до днес като реликт от пещерната епоха) — защо тази селекция не е довела до изчезване на жените с безформени и криви крака, с отблъскващи лица, кошмарни бюстове, не по-малко отвратителни задни части и така нататък, в резултат на което на света биха останали и щяха да пълнят селата и градовете само жени, красиви като тези, които (по-скоро разсъблечени) могат да се видят единствено на снимки в „PLAYBOY“, „Gallery“ или „Hustler“ и като филмови звезди на екрана; в живота също, но много рядко? Мистър Джонсън ме изслуша не без внимание и отбеляза най-напред, че селекцията вероятно е действала двустранно: не само мъжете са си избирали любими жени, но и обратното, с други думи — жените също не били склонни да одобряват всички мъже, а плюс това в пещерите със сигурност е било много тъмно. Както е известно, електричеството е открито като източник на светлина едва някъде през XIX век. Това ме убеди донякъде, но не напълно. И тъкмо когато двамата започнахме да дискутираме живо, за да установим дали изобщо съществува само една норма за женска красота, секретарката се включи в разговора чрез телевокса: някакъв тип, чието име не дочух, искаше да се види незабавно с мистър Джонсън. Като чу това, той се помъчи да издърпа чекмеджето на бюрото, но то беше заяло и тъкмо вратата започна да се отваря, изскочи от напъна назад, а в ръката на почитаемия шеф на комисията блесна голям черен БЛАСТЕР. Гостът наистина се оказа неканен натрапник, защото държеше в двете си ръце голяма метална мрежа, при вида на която моментално се напъхах под бюрото. Разнесоха се гърмежи и трясъци. Когато погледнах отдолу, изпитах в самото начало безпокойство, защото онзи тип с мрежата го нямаше, сякаш беше потънал в земята или по-скоро в пода, докато мистър Джонсън продължаваше да си стои в стаята, но беше станал значително по-нисък и като че ли носеше по-широко за ръста си облекло, а което е още по-лошо — под носа му ни в клин, ни в ръкав се бяха появили мустачки. Ощипах се, предчувствайки нещо

недобро, но и веднага разбрах, че по такъв примитивен начин няма да мога да определя състоянието на моята реалност. Или ВЕЧЕ бях фантоматизиран, или не. Единственото, което ми дойде на ум, беше да извърша нещо съвсем не на място, нечувано, просто неотговарящо на моята по принцип благоприлична и културна природа.

Най-напред попитах мистър Джонсън как се казва. Той отговори, но отговорът му можеше да бъде или истински, или подвеждащ. Затова отидох в стаята, в която секретарката стоеше на телефона и започнах да ѝ правя съвсем безцеремонни сексуални намеци с надеждата, че най-малко ще ме удари по лицето, в резултат на което щях да се убедя, че продължавам да съм в истинската, а не в някаква виртуална реалност. Но вместо да ме цапардоса за този *sexual harassment*, красивото момиче посегна към чантичката си и попита студено и делово дали ще отидем направо в хотела или първо ще вечеряме заедно. Бях вече инструктиран по копулаторните въпроси от братовчеда на Тарантога и — честно казано, се стъписах. Приключението обещавахе да е съвсем старовремско и едновременно с това невинно, при условие че се намирах в дълбините на съответно програмирана фикция, но въпреки това благосклонната реакция на момичето събуди друг вид мое безпокойство: значи, помислих си, съм привлекателен мъж, може би такъв, за какъвто е мечтала отдавна. Затова за всеки случай я заобиколих, както си стоеше вече с чантичката в ръка, и погледнах дългата редица книги в подръчната библиотека зад бюрото и. Успях да прочета няколко заглавия: *Копуланти*, *Полисекс*, *Теория на неутралната копулатористика*, *Дневник на Игнатий Копулатрин*, останалите не можах, защото на вратата се появи мистър Джонсън.

— Прочетете веднага това! — извика той като ми връчи някакви написани на машина листи. Вече нищо не разбирах. На първия лист, които ми подаде, се виждаше надпис: **ВИДЕНИЕ НА ФАНТОМАТИЗИРАНИЯ ИЙОН ТИХИ.**

Беше силно казано. Вдигнах глава и видях, че мистър Джонсън започва да си съблича сакото, а стана и по-лошо, защото секретарката остави чантичката си и също започна да се разсъблича. Бельото и беше бяло като сняг. Като видях, че търси на гърба си закопчалката на сутиена, хвърлих се с един скок през прозореца и полетях от двадесет и четвъртия етаж надолу.

Не мога да кажа дали това по принцип инстинктивно действие беше разумно или не. Достатъчно е, че не зная благодарение на какво се отървах. Факт е обаче, че написах всичко това до тук, следователно скокът от тази височина не ми беше навредил с нищо. От време на време все пак ми идва на ум мисълта, че бих могъл да изхвърля през прозореца мистър Джонсън и в същото време да остана съм с красивата и навита секретарка. Това беше виртуална реалност, разбира се! Но с какво би могла да ми навреди? Може би щеше да стане точно обратното: още повече, че не зная дали пиша тези думи в действителност или пък и това само ми се струва. Битовата несигурност, предизвикана от инвазията на новата техника в човешкия живот може да доведе до фатално състояние на неудовлетвореност. И кой ще ми каже сега дали изпуснах случая или по-скоро се спасих. Но от какво всъщност? Изгубих дори номера на телефона на Тарантога и на неговия братовчед, а това е крайно лош знак.

Върнах в антикварния магазин бронята, защото вече не бях в състояние да издържа в нея: целият бях насинен от вътрешните винтове, нитове и ръбове (как са издържали в такива ламарини средновековните типове, си остава за мене загадка, с която може би ще се заема друг път), а и оглушах от постоянното скърцане и тракане на шарнирите (особено на коленниците и в кръста). Отидох след това в хотела и поисках по факса на интернета или екстерна да ми препратят пощата, която съм получил вкъщи. Кутията ми беше така претъпкана с рекламни брошури на модеми, спермодеми, никодеми и други печатни материали, че едва към края на този пощенски хаос попаднах на две смислени и донякъде съществени разпечатки. Първата беше съдебна призовка, тъй като секретарката на мистър Джонсън ме беше обвинила в *indecent exposure* и *sexual harassment*. Както е известно, жените са непостоянни (*la donna e mobile*), но за мене съдебната призовка беше първи сигнал, че се намирам в нормалната реалност, а в това състояние на нещата ме убеди окончателно документът за последното теглене от банковата ми сметка, защото ми съобщаваше, че някой, след като си е послужил с подписан от мене чек, е опразнил сметката до дъно. Тези две новини, едната криминално-съдебна, а другата финансова по природа, ме изпълниха с оптимизъм. *Cogito ergo sum* и за да не рискувам повече, веднага реших да стартирам обратно, защото на всички луни на Касиопея, взети

заедно, никой за никакви интернетни не е чувал, а що се отнася до канибалите, то наистина човекоядството там процъфтява интензивно, но никой не би докоснал земен човек, нито би го направил на супа, защото първо, техният кулинарен катехизис не го позволява, а второ — смятат хората за отровни, поради което и за стопроцентово негодни за ядене. Може би и ще видя пак някога някой братовчед на професор Тарантога, но само при условие, че се появи на Касиопея.

[1] В романа „Оглед на място“. ↑

[2] В романа „Мир на Земята“. ↑

[3] От „фантоматика“ — термин на Лем, въведен в книгата „Summa technologiae“ за означаване на технология, при която човешкият мозък се въвежда в изкуствено създадена реалност, различна от истинската. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.